

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗ

Με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ της ελπίδας για την Αριστερά της ανατροπής

Από την «ελληνική κρίση» στην κρίση της Ευρωζώνης

Την ίδια ώρα που η παγκόσμια οικονομία εξακολουθεί να είναι αντιμέτωπη με μια βαθιά δομική καπιταλιστική κρίση υπερσυσσώρευσης, η ΕΕ βρίσκεται αντιμέτωπη με μια συνολικότερη κρίση στρατηγικής. Οι εξελίξεις στην Ιρλανδία με την προσφυγή στον Ευρωπαϊκό μηχανισμό «διάσωσης», αλλά και στην Πορτογαλία, δείχνουν ότι υπάρχει συνολική κρίση της Ευρωζώνης, του ευρώ και της ΟΝΕ. Η Ιρλανδία ήταν το χαϊδεμένο παιδί των αγορών, ο «Κέλτικος Τίγρης» που για να προσελκύσει επενδύσεις απορρόθιωσε πλήρως την αγορά εργασίας και εφαρμόζει ήδη τα μέτρα που περιλαμβάνει το δικό μας «Μνημόνιο», χωρίς να αποφύγει την κρίση. Με πρωτοβουλία της Γερμανίας, που διεκδικεί με κάθε τρόπο να επικυρώσει την ηγετική θέση της μέσα στην ΕΕ, ανοίγει ο δρόμος για μια ΕΕ πολλών ταχυτήτων, με τους μη ηγεμονικούς σχηματισμούς να δέχονται την πίεση για εξοντωτικά προγράμματα λιτότητας, απορρόθισης και εσωτερικής υποτίμησης, με ανοιχτό το ενδεχόμενο εξόδου σχηματισμών από το ευρώ και κατά συνέπεια απρόβλεπτες πολιτικές εξελίξεις. Οι προτάσεις για υποχρεωτική προέγκριση των προϋπολογισμών από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, οι προτάσεις για δυσβάστακτα πρόστιμα σε όσες χώρες έχουν μεγαλύτερα από το επιτρεπτό ελλείμματα, οι μηχανισμοί επιτήρησης, αποτελούν μια προσπάθεια για ακόμη μεγαλύτερη συνειδητή απεμπόληση από τη μεριά των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων όσων στοιχείων εθνικής κυριαρχίας θα επέτρεπαν στις λαϊκές τάξεις να διεκδικούν παραχωρήσεις. Αυτό εκφράζεται σε μια κατεύθυνση «φυγής προς τα εμπρός», μια «μόνιμη κατάσταση έκτακτης οικονομικής ανάγκης» που θα δικαιολογεί αλληπάλληλες τομές σε βάρος των εργαζομένων και συνεχείς κύκλους νέων μέτρων. Οι εξελίξεις αυτές δικαιώνουν τις φωνές μέσα στην Αριστερά που επέμειναν στην ανάγκη εξόδου από την ΟΝΕ και το ευρώ και αποδέσμευσης από την ΕΕ.

Την ίδια ώρα, όμως, πληθαίνουν τα σημάδια ότι σε όλη την Ευρώπη κυοφορούνται πραγματικοί κοινωνικοί σεισμοί. Ο μεγάλος αγώνας των Γάλλων εργαζομένων, που θύμισε μέρες Μάη 1968, η γενική απεργία στην Πορτογαλία, τα εντυπωσιακά νεολαιίστικα κινήματα σε Βρετανία και Ιταλία, είναι τα προμηνύματα των κοινωνικών εκρήξεων που έρχονται. Όσο και εάν οι κυρίαρχες δυνάμεις προσπαθούν να περάσουν το μήνυμα ότι οι αντιδραστικές τομές αποτελούν αναπόδραστους μονόδρομους, οι ταξικοί αγώνες έχουν αποτελέσματα και απειλούν με ανατροπές πολιτικών.

Οι εκλογές στις 7 Νοέμβρη και η κρίση νομιμοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής

Στην Ελλάδα η τελευταία εκλογική αναμέτρηση έστειλε σαφές μήνυμα καταδίκης της κυβερνητικής πολιτικής. Το ΠΑΣΟΚ, παρά την προσπάθεια να θέσει εκβιαστικά διλήμματα, δέχθηκε μεγάλο πλήγμα. Βαθαίνουν τα ρήγματα στις σχέσεις εκπροσώπησης που είχε με κομμάτια των λαϊκών τάξεων. Όσο και εάν τα ΜΜΕ προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, η κυβέρνηση εισπράττει οργή και αγανάκτηση για τις πολιτικές του Μνημονίου. Η ΝΔ εξακολουθεί να βρίσκεται σε κρίση, δεν κατορθώνει, όμως, να εκφράσει μια εναλλακτική πολιτική στρατηγική, ούτε μπορεί να πείσει ότι αντιτίθεται πραγματικά στο Μνημόνιο. Το ΛΑΟΣ αδυνατεί να αναδειχτεί σε υποδοχέα της δυσαρέσκειας και πληρώνει τη στήριξη στο Μνημόνιο, όμως η επίδοση της Χρυσής Αυγής στην Αθήνα αντανάκλα την απήχηση που έχουν ακροδεξιά αντανάκλαστικά σε γειτονιές της Αθήνας που βιώνουν συνθήκες υποβάθμισης και γκετοποίησης, ενώ ταυτόχρονα υφίστανται όλη την πίεση της κρίσης και του Μνημονίου.

Την ίδια ώρα οι εκλογές κατέγραψαν ένα αντιφατικό αλλά υπαρκτό μαζικό ρεύμα αριστερής πολιτικής διαμαρτυρίας, αλλά ανέδειξαν και τα όρια της επίσημης Αριστεράς και τη δυναμική της

αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης. Η ενίσχυση του ΚΚΕ δείχνει ότι ένα σημαντικό μέρος των λαϊκών στρωμάτων επιθυμεί σαφώς αντισυστημική και αντι-ΕΕ τοποθέτηση, συνολική απόρριψη του Μνημονίου και ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική. Όμως, ο σχεταρισμός και η ηττοπάθεια του ΚΚΕ συγκρούεται με τις ανάγκες και τις προσδοκίες του κόσμου που στρέφεται προς αυτό. Τα αποτελέσματα του χώρου του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ εκφράζουν τη βαθιά κρίση ενός εγχειρήματος που δεν κατάφερε να ξεφύγει από όρια μιας ριζοσπαστικής τοποθέτησης, εντός, όμως, του αστικού πολιτικού πλαισίου. Γι' αυτό και η ηγεσία του ΣΥΝ σπεύδει σε μια δεξιάξαναζεσταμένη εκδοχή «αντινεοφιλεύθερου μετώπου» μέσω της συνάντησης με το «σοσιαλιστικό χώρο». Η αποτυχία του «Μετώπου Αλληλεγγύης και Ανατροπής» δείχνει ότι ο κόσμος της Αριστεράς γυρνάει την πλάτη του στη θολή αντιμνημονιακή ενότητα, μια μεγαλόστομη ρητορική και την υποκατάσταση της πολιτικής από την αισθητική. Το τέλος, ουσιαστικά, του «Σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ» στη μορφή που το γνωρίσαμε συμπυκνώνει και το όριο οποιασδήποτε εκδοχής «ενότητας της Αριστεράς» που δεν τραβάει καθαρές διαχωριστικές γραμμές με τον ευρωπαϊσμό, τον κυβερνητισμό, τη συνδιαχείριση.

Η αύξηση της αποχής, των άκυρων/λευκών, η σημαντική υποχώρηση του δικομματισμού, η στροφή σε αριστερά ψηφοδέλτια, η σημαντική άνοδος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, αποτελούν έκφραση μιας σοβούσας κρίσης στους όρους άρθρωσης της αστικής ηγεμονίας σήμερα. Η τρέχουσα μορφή διαχείρισης, η περιφρόνηση σε οποιαδήποτε προσπάθεια απόσπασης συναίνεσης, η διάρρηξη σχέσεων εκπροσώπησης ακόμη και με στρώματα-στηρίγματα του αστικού μπλοκ, όλα αυτά αντικειμενικά διαβρώνουν τη νομιμοποιητική/ηγεμονική βάση της κυρίαρχης πολιτικής. Αυτό με τη σειρά του αποτελεί και το στοιχείο πραγματικής αστάθειας μέσα στη συγκυρία. Το αποτέλεσμα των εκλογών δείχνει απονομιμοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής και αποτυπώνει σαφείς δυναμικές δυσαρέσκειας, οργής και –εν δυνάμει τουλάχιστον– αγώνα.

Το αποφασιστικό βήμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Το γεγονός ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεπερνά τις 96.000 ψήφους στις περιφέρειες αποτελεί την πρώτη κεντρική πολιτική καταγραφή ενός υπαρκτού, μαζικού, πανελλαδικού πολιτικού ρεύματος, μιας μαχητικής, αντικαπιταλιστικής και αντι-ΕΕ Αριστεράς. Σημαντική ήταν και η εκλογική ενίσχυση των ριζοσπαστικών δημοτικών σχημάτων σε αρκετές περιοχές, ιδίως εκεί όπου είχαν πραγματική γείωση και δράση. Συμπυκνώνει αυτή η πολιτική επιτυχία την πρωτοπόρα δράση μέσα στους αγώνες και τα κινήματα και το γεγονός ότι η συνεπής παρέμβαση όλα αυτά τα χρόνια έχει διαμορφώσει ένα ευρύτερο ακροατήριο που αναφέρεται σε αυτήν. Επιπλέον, κατορθώνει να πείσει ένα ευρύτερο δυναμικό αγωνιστών της Αριστεράς, που απογοητεύονται είτε από σχεταρισμό και τον απομονωτισμό του ΚΚΕ, είτε από τη βαθιά κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και να κερδίσει και μέρος της συνολικότερης ψήφου διαμαρτυρίας. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά συγκροτείται πια όχι ως «αριστερή διαφωνία» αλλά ως πραγματικό ρεύμα που μπορεί να έχει υπαρκτές σχέσεις εκπροσώπησης με ένα ευρύτερο κοινωνικό δυναμικό.

Το αποτέλεσμα των εκλογών δεν πρέπει να θεωρηθεί δικαίωση ούτε μιας επαναστατικής μεγαλοστομίας ούτε ενός ακροαριστερού σχεταρισμού. Δικαιώνει την επιλογή για ένα λόγο σαφή στις πολιτικές αιχμές και ταυτόχρονα μαζικό. Απέναντι στην υπόλοιπη Αριστερά που σε μεγάλο βαθμό δεν έκανε σαφές τι έλεγε για το κίνημα, το χρέος ή το ευρώ, η

ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν ο μόνος χώρος που με σαφήνεια μιλούσε για το αναγκαίο πολιτικό προγραμματικό πλαίσιο που σήμερα ορίζει τη ρήξη με το Μνημόνιο και την κυρίαρχη πολιτική, που έβαζε το ζήτημα του παλλαϊκού πανεργατικού παρατεταμένου ξεσηκωμού, που απέναντι στον ενδοαριστερό εμφύλιο έβαζε μπροστά την αναγκαία ενωτική ανατρεπτική δράση της Αριστεράς.

Επιπλέον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδειξε ότι σήμερα διαθέτει ένα ιδιαίτερα πλατύ δυναμικό από συντρόφισσες και συντρόφους σε όλη την Ελλάδα, μεγάλο μέρος από αυτούς ανέντακτοι που σήμερα διεκδικούν αποφασιστικό ρόλο στη συζήτηση και τη διαμόρφωση της πολιτικής κατεύθυνσης. Είναι πια κάτι πιο πλατύ και πιο βαθύ από το απλό άθροισμα των οργανώσεων που την συναπαρτίζουν. Δείχνει ότι μπορεί να είναι εναλλακτική ριζοσπαστική απάντηση στην κρίση της Αριστεράς.

Η όξυνση της επίθεσης και η ανάγκη για πανεργατικό-παλλαϊκό ξεσηκωμό.

Η επόμενη μέρα των εκλογών θέτει κρίσιμες προκλήσεις για όλους μας. Η κυβέρνηση στοχεύει να περάσει όσο το δυνατόν περισσότερες από τις τομές που περιλαμβάνει το Μνημόνιο εξαπολύοντας νέο γύρο επίθεσης, ενώ την ίδια στιγμή υπάρχει το διαρκές ενδεχόμενο της ελεγχόμενης πτώχευσης και της συνακόλουθης παράτασης ακόμη πιο σκληρού καθεστώτος επιτήρησης. Ο προϋπολογισμός του 2011 είναι **προϋπολογισμός άγριας λιτότητας** που θα έχει αλυσιδωτά αποτελέσματα αποδιάρθρωσης κρίσιμων τομέων, όπως η Παιδεία και η Υγεία. **Το Μνημόνιο 3 έρχεται να σαρώσει όποιες κατακτήσεις έμειναν ως προστιγερσιακές σχέσεις, τις συλλογικές συμβάσεις, το δημόσιο χαρακτήρα των ΔΕΚΟ.** Το καθεστώς των συλλογικών συμβάσεων ανατρέπεται βίαια και χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγούνται σε συνθήκη ατομικών συμβάσεων εξαθλίωσης. Οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ θα αντιμετωπίσουν μεγάλες μειώσεις αποδοχών, ανατροπές στις συνθήκες εργασίας, υποχρεωτικές μετατάξεις, ενώ την ίδια ώρα επιταχύνονται οι διαδικασίες ιδιωτικοποίησης. Το νέο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων θα σημάνει ριζική μισθολογική υποβάθμιση, ενώ η λογική της εξίσωσης με τον ιδιωτικό τομέα θα οδηγήσει σε συνολική μεγάλη υποτίμηση της εργατικής δύναμης. **Χιλιάδες συμβασιούχοι απολύονται, ενώ σε τροχιά απόλυσης μπαίνουν και οι αορίστου χρόνου αλλά και οι μόνιμοι υπάλληλοι.** Η απελπισμένη προσπάθεια προσέλκυσης επενδύσεων οδηγεί στο fast track και την κατάργηση κάθε περιβαλλοντικού ή αρχαιολογικού περιορισμού. Ο «**Καλλικράτης**» λειτουργεί ως αφετηρία μαζικών απολύσεων, συγχωνεύσεων οργανισμών, εκτεταμένων ανατροπών στις εργασιακές σχέσεις. **Οι μεταρρυθμίσεις Διαμαντοπούλου θέλουν να επιβάλουν την ιδιωτικοοικονομική και επιχειρηματική διοίκηση στα ΑΕΙ,** να ρευστοποιήσουν πλήρως τα πτυχία, να κάνουν τις σχολές αυταρχικά εκπαιδευτήρια και να οδηγήσουν στην απαξίωση μια ολόκληρη γενιά. Η αστυνομοκρατία και ο αυταρχισμός διαμορφώνουν κλίμα προληπτικής τρομοκρατίας. **Τα ρατσιστικά και ξενοφοβικά ανταντακλαστικά εντείνονται** και οι φασιστικές συμμορίες πατάνε πόδι στις γειτονιές και αξιοποιούνται ως μέσο διαίρεσης των εργαζομένων.

Οι κινητοποιήσεις της περασμένης χρονιάς και τα μηνύματα από τους χώρους δουλειάς και σπουδών δείχνουν ότι **συσσωρεύεται οργή και αγανάκτηση.** Απαιτείται εκείνος ο «**παρατεταμένος λαϊκός πόλεμος**» που θα μπορέσει να δημιουργήσει συνθήκη αποσταθεροποιητική για τις πολιτικές του Μνημονίου. Ο «**χειμώνας της δυσαρέσκειας**» πρέπει να γίνει «**χειμώνας της ανατροπής**» με ασφυκτική κινηματική και πολιτική πίεση που θα ανατρέψουν το Μνημόνιο και θα ανοίξουν το δρόμο για αντικαπιταλιστική έξοδο από τη κρίση.

Γι' αυτό και απαιτείται διαμόρφωση του αναγκαίου αγωνιστικού κοινωνικού μετώπου, εκείνης της συνάρθρωσης κοινωνικών συγκρούσεων, συνδικαλιστικών μορφών, μορφών αλληλεγγύης και αυτό-οργάνωσης που θα μπορέσει να οικοδομήσει την αντίσταση, να ανατρέψει τη σημερινή επίθεση, να επιτρέψει την ανάταξη του λαϊκού κινήματος και μέσα στις ίδιες

τις συνθήκες της μάχης να σφυρηλατήσει μια νέα κοινή ταυτότητα και αυτοπεποίθηση των λαϊκών μαζών, τροποποιώντας τον κοινό νου και διαμορφώνοντας την υλική βάση ενός σύγχρονου ιστορικού μπλοκ, μιας νέας επιστροφής των μαζών ως συλλογικού υποκειμένου στο ιστορικό προσκήνιο, μέσα από την ενότητα εργαζομένων, νέων, ανέργων, μεταναστών. **Αυτό απαιτεί, όμως, και τομή με όλο το φάσμα των πρακτικών που έκαναν την Αριστερά, στο συνδικαλισμό, στη διοίκηση, στην τοπική αυτοδιοίκηση κομμάτι εκτεταμένων πρακτικών πολιτικής συναλλαγής με την εξουσία.** Χρειάζεται με τρόπο πρωτότυπο να επανεξετάσουμε τη σχέση ανάμεσα σε οργανωμένο κίνημα, τις πρακτικές αυτοοργάνωσης σε κάθε επίπεδο, τις αναγκαίες μορφές αλληλεγγύης, τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούν να βρουν τρόπο συλλογικής έκφρασης σε κάθε επίπεδο όσοι σήμερα είναι έξω από τις συγκροτημένες κινηματικές μορφές, τον τρόπο συλλογικής παρέμβασης όσων θα βρεθούν σε συνθήκη αποκλεισμού (άνεργοι, απολυμένοι κλπ). Πρέπει να συναρθρωθούν οι «**κλασικές**» μορφές κοινωνικής διεκδίκησης με τις σύγχρονες εκδοχές μαζικής εξεγερτικής δράσης, αλλά και τις μορφές συλλογικής επανοικειποίησης χώρων που φέρνει στο προσκήνιο η κλιμάκωση των αγώνων.

Για μια αντικαπιταλιστική έξοδο από την κρίση

Απαιτείται, όμως, να προβάλλουμε ότι σήμερα υπάρχει και άλλη πολιτική πρόταση. Σήμερα το απλό «όχι στο Μνημόνιο» δεν συνιστά απάντηση, απλώς κωδικοποιεί την αντίθεση. Το πρόβλημά μας δεν είναι να πείσουμε το λαό ότι το Μνημόνιο είναι κακό, αλλά ότι υπάρχει πολιτική πρόταση εξόδου από την κρίση, από τη σκοπιά των εργαζομένων και της νεολαίας. Εάν σήμερα ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια δεν κινητοποιούνται, δεν είναι γιατί έχουν πειστεί ότι τα μέτρα είναι αναγκαία, αλλά γιατί δεν έχουν πειστεί ότι είναι εφικτή μια άλλη πολιτική. Περισσότερο παρά ποτέ η προγραμματική ανασυγκρότηση της Αριστεράς περνά μέσα από τη διατύπωση συγκεκριμένων στόχων που είναι άμεσοι, ευκρινείς και οριακά εφικτοί υπό την προϋπόθεση της τροποποίησης του συσχετισμού δύναμης: **Παύση Πληρωμών στο Χρέος – Εξόδος από ΟΝΕ και ευρώ – Εθνικοποίηση Τραπεζών – Ελεγχος στην κίνηση κεφαλαίων – Αναδιανομή εισοδήματος σε βάρος του κεφαλαίου.** Οι στόχοι αυτοί δεν είναι ούτε μεταρρυθμισμός, ούτε οικονομικός εθνικισμός, ούτε προστατευτισμός. Είναι συγκεκριμένες μορφές ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική, είναι η δυνατότητα για ευρύτερες ανατροπές, θέτουν το θέμα της εξουσίας, ανοίγουν με όρους πραγματικούς –και όχι ιδεοληπτικούς– το θέμα της εναλλακτικής σοσιαλιστικής προοπτικής.

Συνολικότερα, εκτιμούμε ότι απέναντι στην κρίση της αστικής στρατηγικής, η Αριστερά οφείλει να αντιπροτείνει ένα διαφορετικό πρότυπο κοινωνικής οργάνωσης σε ρήξη με τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Απέναντι στο κυρίαρχο πρότυπο μιας ανάπτυξης που εξαρτάται από τις τάσεις του διεθνοποιημένου καπιταλισμού, απέναντι στη συνεχή υπερχρέωση, απέναντι στην προνομιμοποίηση της αγοράς, απέναντι στην ανοχή στην απαξίωση παραγωγικών δυνάμεων και κλάδων, χρειάζεται ένα διαφορετικό πρότυπο που να στηρίζεται στη συλλογική ιδιοκτησία και συμμετοχή, τη λογική να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις, στην αποδέσμευση από τις διαδικασίες διεθνοποίησης, ξεκινώντας από την έξοδο από την ΕΕ, στην αξιοποίηση των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων, στην ισόρροπη ανάπτυξη και την προστασία του περιβάλλοντος.

Ισχυρή, δημοκρατική, μαχητική ΑΝΤΑΡΣΥΑ για νικηφόρες ανατροπές στο κίνημα και την Αριστερά

Η επιλογή από τις δυνάμεις του κεφαλαίου τακτικής «φυγής προς τα εμπρός», απειλεί να διαμορφώσει μια ιδιαίτερα αντιφατική κατάσταση όπου η πεποίθηση των αστικών δυνάμεων ότι η πολιτική αυτή θα εμπεδωθεί όποιες και εάν

είναι οι αντιδράσεις, θα συνυπάρχει με μια ακραία συνθήκη αποξένωσης-εχθρότητας ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων από το πεδίο της επίσημης πολιτικής. Μόνο που η μετατροπή αντικειμενικών κοινωνικών δυναμικών σε αποσταθεροποιητική συνθήκη δεν είναι αυτόματη. **Το εάν θα πάρει μορφή συλλογικής συγκροτημένης πάλης ή, αντίθετα, τυφλών εκρήξεων και μορφών ατομικού επιβιωτισμού, έχει σχέση με την κατάσταση στο κίνημα και την Αριστερά, έχει σχέση με τις πολιτικές κατευθύνσεις που επιλέγονται μέσα στην παρέμβαση.**

Γι' αυτό και χρειαζόμαστε εκείνη την **Αριστερά που σήμερα θα μπορέσει να ηγηθεί του αγώνα ενάντια στο Μνημόνιο, αλλά και μέσα σε συνθήκες μιας κρίσης ηγεμονίας που θα βαθιάίνει θα μπορεί να παρέμβει καταλυτικά και στο πολιτικό επίπεδο, θα θέσει το ζήτημα της εξουσίας.** Αυτό σημαίνει σήμερα να διαχωριστούμε:

- από τη λογική του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου, και τις σημερινές ιδιαίτερες εκδοχές του όπως είναι η «συνάντηση με το σοσιαλιστικό χώρο» ή η «αντιμνημονιακή ενότητα». Πρέπει να αρνηθούμε μια παράδοση που έλεγε ότι για να συναντηθούμε με αυτούς που αποδεσμεύονται από τη σοσιαλδημοκρατία πρέπει να πάμε δεξιάτερα,

- από τη λογική της αυτόκεντρης ανάπτυξης γύρω από ένα κλειστό κομματικό κέντρο που θεωρεί ότι σήμερα δεν μπορούν να υπάρξουν νικηφόροι αγώνες και τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης παρά μόνο η κομματική ενδυνάμωση, γιατί αυτή η επιλογή σήμερα οδηγεί στη διάσπαση και την υπονόμηση των αγώνων, στηρίζει αντικειμενικά την κυρίαρχη πολιτική. Πόσο μάλλον όταν στην περίπτωση του ΚΚΕ στηρίζεται στη λογική του αντιμονοπωλιακού μετώπου και της αφηρημένης αναφοράς στη λαϊκή οικονομία-λαϊκή εξουσία.

- από τον εγκλεισμό σε μια λογική «αριστερής αντιπολίτευσης» στην επίσημη Αριστερά που απειλεί να κάνει την αντικαπιταλιστική Αριστερά αναντίστοιχη με τα πραγματικά της καθήκοντα και ευθύνες, να την ωθήσει στην αυταπάτη ότι είναι η μόνη μη καθεστωτική δύναμη χάνοντας δυνατότητες να εξυπηρετήσει ένα ουσιαστικά αντικαπιταλιστικό σκοπό στη συγκυρία.

Γι' αυτό και επιμένουμε ότι τόσο οι προκλήσεις της συγκυρίας όσο και το αποτέλεσμα των εκλογών **γεννούν ευθύνες στην ANΤΑΡΣΥΑ πρώτα από όλα να βαθύνει την πολιτικοποίησή της, την εσωτερική δημοκρατική συγκρότηση, τις σχέσεις εκπροσώπησης με ένα ευρύτερο δυναμικό που στρέφεται προς αυτήν.** Οι σχεδόν 100.000 ψήφοι βάζουν αντικειμενικά μια μεγάλη ευθύνη. Η ανοιχτή κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και οι αντιφάσεις του ΚΚΕ, αντικειμενικά απελευθερώνουν δυνάμεις που αναζητούν μια κατεύθυνση υπέρβασης της σημερινής κρίσης της Αριστεράς. Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επιδιώξει να συσπειρώσει σήμερα ένα ευρύτερο δυναμικό που αναζητά μια τοποθέτηση συνολικής αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής. Σε ρήξη και με το γενικόλογό αντιμνημονιακό λόγο και το γενικόλογο αντικαπιταλισμό, να προβάλει το αναγκαίο σήμερα προγραμματικό πλαίσιο που ορίζει τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική και τη δυνατότητα της Αριστεράς να παρέμβει καταλυτικά στο πολιτικό επίπεδο: **Παύση πληρωμών/διαγραφή χρέους. Εξοδος από ΟΝΕ και ευρώ - Εξω η Ελλάδα από την ΕΕ. Εθνικοποίηση Τραπεζών. Αναδιανομή εισοδήματος σε βάρος του κεφαλαίου.** Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να κατοχυρωθεί ως ένα μάχιμος, δημοκρατικός, μετωπικός πολιτικός φορέας, ικανός να γίνει το όχημα της αναζήτησης αλλά και της πολιτικής δράσης ενός ευρύτερου φάσματος αγωνιστών που αναζητούν μια σύγχρονη ριζοσπαστική Αριστερά. Είναι επιτακτικό να μπορέσει να γίνει ένα ζωντανός χώρος συζήτησης, πολιτικοϊδεολογικής αναζήτησης, δημιουργικής συντροφικής αντιπαράθεσης, ένα εργαστήριο παραγωγής πολιτικών συνθέσεων, κατευθύνσεων και μάχιμων πρακτικών. Πρέπει να βαθύνει τον προγραμματικό της λόγο, να μιλήσει για τη δυνατότητα μη καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας, με βάση την πρωτοβουλία των ίδιων των μαζών, και μια πραγματική δυναμική αυτοδιαχείρισης, αποεμπορευματοποίησης, διαρκούς οικοδόμησης «ελεύθερων χώρων» από τα κάτω, να έρθει σε ολόπλευρη ρήξη με το κυρίαρχο πρότυπο «ανάπτυξης» που στηρίζεται στην εκμετάλλευση, στην

διαρκή έκθεση στην καπιταλιστική διεθνοποίηση, στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

Εάν σήμερα η πρώτη και κύρια πρόκληση είναι η μαζικοποίηση, πολιτικοποίηση και δημοκρατική συγκρότηση της ANΤΑΡΣΥΑ, οι ευθύνες που μας αναλογούν δεν τελειώνουν εδώ. **Η ANΤΑΡΣΥΑ να μιλήσει και για το πώς πρέπει να πάνε τα πράγματα συνολικά στην Αριστερά, να ανοίξει αποφασιστικά τη συζήτηση για την Αριστερά που απαιτούν οι καιροί. Η κρίση των στρατηγικών του ρεφορμισμού, η οδυνηρή διαπίστωση των ορίων του αριστερού ευρωπαϊσμού και κυβερνητισμού και της διαχειριστικής αντίληψης, αλλά και η συνειδητοποίηση των κινδύνων από το σεχταρισμό, απελευθερώνουν δυνάμεις και αντικειμενικά ασκούν πίεση σε αγωνιστές, ρεύματα και τάσεις που σήμερα παραμένουν εγκλωβισμένα στα όρια της επίσημης Αριστεράς. Οι νέες εξεγερτικές διαθέσεις που αναδεικνύονται μέσα από τα κινήματα πρέπει να μπολιαστούν με στοιχεία αριστερής πολιτικοποίησης. Τα κοινωνικά κομμάτια που αποδεσμεύονται από την επιρροή της σοσιαλδημοκρατίας θέτουν την πρόκληση της αριστερής ηγεμονίας μέσα στο λαϊκό κίνημα. Η συνάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με όλες αυτές τις αναγκαστικά αντιφατικές δυναμικές, μέσα σε μια συγκυρία όπου βαθιάινουν ρήγματα στην αστική ηγεμονία, ανοίγουν νέες πολιτικές δυνατότητες για την ANΤΑΡΣΥΑ και καθιστούν επιτακτικές πρωτοβουλίες για την ανασύνθεση της ριζοσπαστικής Αριστεράς που απαιτούν οι καιροί. Η διαδικασία αυτή προϋποθέτει την ενίσχυση και μαζικοποίηση της ANΤΑΡΣΥΑ, αλλά δεν εξαντλείται εκεί, καθώς προϋποθέτει και συνολικότερες ανακατατάξεις, ρήξεις και αποδεσμεύσεις μέσα στην Αριστερά. Επιπλέον, η ίδια η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, το βάθεμα της ηγεμονικής κρίσης, τα ρήγματα στις σχέσεις εκπροσώπησης αντικειμενικά μπορούν να θέσουν για την Αριστερά συνολικότερες απαιτήσεις παρέμβασης στο πολιτικό πεδίο και αναμέτρησης με το ερώτημα της εξουσίας, απαιτούν εκείνη την πολιτική συγκρότηση και μορφή που θα επιτρέψει στην Αριστερά να απαντήσει σε τέτοιες προκλήσεις. Ολα αυτά σημαίνουν ότι η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αναμετρηθεί με την πρόκληση του Αριστερού Μετώπου σε αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική κατεύθυνση στη βάση του αναγκαίου σήμερα αντικαπιταλιστικού πολιτικού πλαισίου που ορίζει τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική, τον ευρωπαϊσμό και τον κυβερνητισμό.**

Για μια μάχιμη «κομμουνιστική συνιστώσα» μέσα στην αντικαπιταλιστική Αριστερά

Ολα αυτά απαιτούν και το αναγκαίο πολιτικό και ιδεολογικό νεύρο. Γι' αυτό και λέμε ότι σήμερα είναι **αναγκαίο να υπερβούν το σημερινό κατακερματισμό τους οι δυνάμεις που αναφέρονται στην επαναστατική ανανέωση της κομμουνιστικής στρατηγικής,** αναζητούν τη σύγχρονη εργατική αναφορά, επιμένουν σε ένα μαχόμενο μαρξισμό που μπορεί να παρακολουθήσει τις αλλαγές του σύγχρονου καπιταλισμού, παλεύουν για ένα σύγχρονο αντιμπεριαλισμό, θέλουν να διαμορφώσουν όρους μιας σύγχρονης εργατικής αντιηγεμονίας, επιμένουν στην προτεραιότητα των παραγωγικών σχέσεων πάνω στις παραγωγικές δυνάμεις, στην ειδική βαρύτητα του πολιτικού επιπέδου, στην υλικότητα της ιδεολογίας, στη διαλεκτική σχέση εθνικού και διεθνικού και την πολιτική σημασία της ανισόμετρης ανάπτυξης μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα. **Μια τέτοια σύγχρονη «κομμουνιστική συνιστώσα» μέσα στην αντικαπιταλιστική Αριστερά** εντάσσεται στο πλαίσιο των μεταβατικών πολιτικών μορφών, των μορφών που εμπεριέχουν το χνάρι της αυτοαναίρεσής τους, πλαίσιο που ορίζει όλη την αντιφατικότητα και την μεταβατικότητα της περιόδου της ανασυγκρότησης του επαναστατικού

κινήματος, στο δρόμο για να ανασυγκροτήσουμε πραγματικά τον επαναστατικό κομμουνιστικό πολιτικό φορέα του 21ου αιώνα.

Τα καθήκοντα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Σε αυτό το πλαίσιο, σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να βγει με μια συνολική πολιτική τοποθέτηση, μια διακήρυξη προς τους αγωνιστές του κινήματος και της Αριστεράς που

- Να θέτει το θέμα του αναγκαίου σήμερα **παρατεταμένου πανεργατικού και παλλαϊκού ξεσηκωμού** για την ανατροπή του Μνημονίου και της αντιλαϊκής κυβέρνησης Παπανδρέου,

- Να προβάλλει την **πολιτική πρόταση αντικαπιταλιστικής εξέδου από την κρίση,**

- Να καλέσει σε **κοινή δράση την υπόλοιπη Αριστερά**, σε ενωτικούς μαζικούς αγώνες, με κοινή στάση σε σωματεία, σχολές, συνελεύσεις, γειτονιές, με στήριξη των μορφών αυτοοργάνωσης και λαϊκής αλληλεγγύης σε ρήξη με το σεχταρισμό, τη συνδιαχείριση, τον υποταγμένο συνδικαλισμό,

- Να θέσει τους αναγκαίους όρους για να μπορέσει να ξαναγίνει η Αριστερά συνώνυμη με την αντίσταση, τη ρήξη και την ανατροπή και να καλέσει όσους αγωνιστές, τάσεις ρεύματα μοιράζονται αυτή την αγωνία σε κοινή πάλη σε αυτή την κατεύθυνση. **Να καλέσει στη συγκρότηση του αριστερού μετώπου σε αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική κατεύθυνση.**

Χρειάζεται **με μεγάλο κύκλο συνελεύσεων, συζητήσεων και εκδηλώσεων να δουλέψει αυτή την κατεύθυνση**, να συσπειρώσει όλο το δυναμικό που στράφηκε προς αυτήν, να απευθυνθεί τολμηρά σε όλο εκείνο το δυναμικό που απεγκλωβίζεται από τη στρατηγική κρίση της επίσημης Αριστεράς.

Η διοργάνωση **διήμερου πολιτικοθεωρητικών συζητήσεων με θέμα «Κρίση-ΕΕ-Αριστερά»** θα συμβάλει στην εμβάθυνση του προγραμματικού περιεχομένου της συζήτησης, στη συσπείρωση αγωνιστών και διανοουμένων, στον ακόμη καλύτερο εξοπλισμό του κόσμου του αγώνα. Συνολικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ανοίξει την πολιτικοθεωρητική συζήτηση για το σύγχρονο καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό της εποχής μας, τις απαιτήσεις της επαναστατικής στρατηγικής.

Είναι ανάγκη τώρα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να **μετασχηματιστεί σε δημοκρατική μετωπική πολιτική ενότητα**, σε εργαστήριο πολιτικοποίησης και παραγωγής συνθέσεων, σε ένα ζωντανό αντικαπιταλιστικό πολιτικό σχηματισμό:

- Να **ενεργοποιήσουμε πλήρως το οργανωτικό πλαίσιο** που έχουμε αποφασίσει, με μαζικές εγγραφές μελών και με μαζικές και ουσιαστικές συνελεύσεις

- Να κατοχυρώσουμε σε όλα τα επίπεδα την αρχή: **μία συντρόφισσα/ένας σύντροφος – μία ψήφος.**

- Να δρομολογηθεί η **πρώτη πανελλαδική συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** με αιρετούς αντιπροσώπους μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2011 και αυτό να ανακοινωθεί από τώρα. Να γίνει πράξη το πέρασμα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ των οργανώσεων στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συντροφισσών και των συντρόφων.

- Η εκλογή σημαντικού αριθμού νομαρχιακών και

δημοτικών συμβούλων θέτει την πρόκληση αφενός σε δήμους όπως η Αθήνα και ο Πειραιάς να συγκροτηθούν **σχήματα-δημοτικές κινήσεις με μόνιμη παρέμβαση**, αφετέρου της συγκρότησης εκείνων των συλλογικών διαδικασιών που θα υποστηρίζουν και θα αξιοποιούν αυτές τις εκπροσωπήσεις. Σημαντικό είναι επίσης να κατοχυρωθούν και **πρακτικές δημοκρατικής λειτουργίας όπως είναι η εναλλαγή εκπροσώπων.**

- Ο συστηματικός αποκλεισμός από τα ΜΜΕ αλλά και ταυτόχρονη ύπαρξη ενός μαζικού ακροατηρίου σημαίνει ότι ερωτήματα όπως η έντυπη παρουσία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ή η συγκροτημένη παρουσία της στο διαδίκτυο αποκτούν ιδιαίτερη επικαιρότητα. **Πρέπει να αποκτήσουμε επιτέλους ενωτική βδομαδιάτικη εφημερίδα του χώρου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.**

Αμεσο καθήκον η στράτευση στο ξεδίπλωμα αγώνων και κινητοποιήσεων:

- Να **προβάλλουμε συστηματικά τη λογική του παρατεταμένου παλλαϊκού πανεργατικού ξεσηκωμού**, τη λογική του αγώνα διαρκείας, την ανάγκη κλιμάκωσης, τη σημασία της αλληλεγγύης. **Να πούμε καθαρά ότι χωρίς απεργιακούς αγώνες διαρκείας οι ανατροπές στις ΔΕΚΟ, οι ιδιωτικοποιήσεις, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων δεν μπορούν να ανατραπούν.**

- Να βρούμε **πρωτοπόρα στην πάλη ενάντια στις ανατροπές στις συλλογικές συμβάσεις** και την επέλαση της ελαστικής εργασίας. Να οικοδομήσουμε πλατύ **μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις**. Να οικοδομήσουμε την πιο πλατιά **αλληλεγγύη και ενωτική πάλη ενάντια στις απολύσεις**, τολμώντας να προβάλλουμε τη λειτουργία με εργατικό έλεγχο των επιχειρήσεων που κλείνουν ενάντια στην εξαθλίωση.

- Να **συμβάλλουμε καθοριστικά στον νεολαϊστικό και εκπαιδευτικό ξεσηκωμό ενάντια στις προτάσεις Διαμαντοπούλου**, στην επέλαση της αντιδραστικής εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, της λειτουργίας της εκπαίδευσης με ιδιωτικοοικονομικά-επιχειρηματικά κριτήρια, στην απόπειρα απαξίωσης μιας ολόκληρης γενιάς.

- Να στηρίξουμε τον **Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων** για να γίνει βασικό ενωτικό ταξικό αγωνιστικό σημείο αναφοράς μέσα στο εργατικό κίνημα γυρνώντας την πλάτη στο και στο σεχταρισμό και στον υποταγμένο συνδικαλισμό.

- Να ενισχύσουμε τις **παρεμβάσεις - συσπειρώσεις - κινήσεις**, την πρωτοπόρα ταξική τάση μέσα στο εργατικό κίνημα και να συσπειρώσουμε όλο το εργατικό δυναμικό της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς γύρω τους.

- Τα **ΕΑΑΚ, η αριστερή πρωτοπορία του φοιτητικού κινήματος**, μπορούν να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο συνολικά στο κίνημα της νεολαίας.

Και βέβαια όλα αυτά περνούν μέσα από το ξεδίπλωμα αποφασιστικών κινητοποιήσεων. Να κάνουμε την **απεργία στις 15 Δεκέμβρη σταθμό στον αγώνα**. Να περάσουμε σε **συντονισμένους κλαδικούς απεργιακούς αγώνες διαρκείας**. Να οικοδομήσουμε την **ταξική ενότητα και το συντονισμό των κλάδων**, ανάμεσα σε δημόσιο και ΔΕΚΟ, ανάμεσα σε εργαζομένους και νέους, ανάμεσα σε Έλληνες και μετανάστες εργαζομένους.

Αριστερή Ανασύνθεση

www.aran.gr